

CHARLES
MARTIN

EEN
MURPHY
SHEPHERD
ROMAN

de
schreeuw
van de
hemel

Charles Martin

De schreeuw van de hemel

Roman

Vertaald door Willem Keesmaat
en Anja Keesmaat-Pott

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Deel 1

1

De kust van Georgia

Het toestel landde op het afgelegen militaire vliegveld in het zuidoosten van Georgia. Ik aarzel om het woord ‘vliegveld’ in de mond te nemen, omdat er geen verkeerstoren stond en ons vliegtuig het enige was. We landden, stapten in een gehuurde Suburban en binnen drie minuten reden we in hoog tempo zuidwaarts de oprit van de I-95 op. Enkele kilometers verderop verlieten we de weg via afrit 58 en zochten we onze weg over bochtige tweebaanswegen in de richting van een stip op de kaart, een vissersdorpje dat Spellman Bluff heette.

Een klein stukje voorbij de Dollar General stonden twee aftandse cafés tegenover elkaar langs de enige weg die het dorp in voerde. Op de markies boven de ene stond: *Mijn favoriete sport is biertje kantelen*. De tweede had geprobeerd daar nog overheen te gaan met de tekst: *Ik heb het gevoel dat het controlelampje van mijn lever dit weekend weleens aan zou kunnen gaan*.

We verlieten het asfalt, om vervolgens een onverharde weg op te gaan die naar het water leidde. Bones stuurde tussen verlaten stacaravans en bouwvallige schuren door, waar bamboescheuten opschoten, dwars door roestige auto’s zonder wielen en motor heen, en langs afgedankte zeilboten die op de grond lagen, overwoekerd door klimplanten en waar nu katten en ratten in woonden. Dit was oeroude aarde, bevolkt door oude bomen, sommige met een doorsnede van wel twee meter, waarvan de met mos begroeide takken naar beneden wiegden om de grond te kussen, om daarna weer op te rijzen.

We reden een privéweg op en parkeerden bij iets wat op een

oud visserskamp leek. Het was goed bijgehouden, niet verlicht en blijkbaar verlaten.

‘Hoe wist je van deze plek?’ vroeg ik.

Hij glimlachte. ‘Ik ga je echt niet al mijn geheimen verklappen.’

We pakten onze spullen bij elkaar en Bones nam me mee naar een boothuis, waar hij op een knop drukte om de deur te openen, waarna we het dekzeil van een Zodiac Pro RIB – een extreem duurzame, opblaasbare boot met polyester bodem van bijna acht meter lang en drie meter breed – trokken. Het ding werd aangedreven door twee Mercury Verado’s van beide tweehonderdvijftig pk sterk en kon ruim tien mensen vervoeren met een snelheid die er niet om loog. En het stelde ons ook in staat om dat betrekkelijk ongezien te doen, omdat matzwart in het donker nou niet bepaald opvalt.

‘Leuk bootje,’ zei ik met een grijns.

‘Ik dacht al dat je hem zou kunnen waarderen.’ Hij wierp me een lijn toe. ‘Stap in. Laten we een stukje gaan varen.’

Het was na middernacht, eb, en de halvemaan scheen op de oesterbanken die om ons heen oprezen. Als er boven water al zo veel te zien waren, moest het onder water helemaal een mijnenveld zijn. Bones navigeerde blijkbaar zonder erbij te hoeven nadenken door de schaduwen en we voerden geen verlichting.

Ik stelde een vraag, maar hij was eigenlijk retorisch: ‘Ben je hier al eerder geweest?’

Hij wees naar een strandwal, de overblijfselen van een aanlegsteiger en iets wat ooit een huis moest zijn geweest. ‘Daar ben ik opgegroeid.’

Dat was nieuw. ‘Echt waar?’ Onze boeg golf spoelde zachtjes langs de overgebleven steigerpalen, die waren bespikkeld met zeepokken.

Bones glimlachte als een man die zojuist was thuisgekomen en met de geur van gebraden kip in zijn neus zijn moeder omhelsde.

We voeren op ons gemak de zijrivier uit naar groter water, dat weer in de Intracoastal uitmondde. De kustlijn van Zuidoost-

Georgia wordt beschermd door honderden eilanden, waarvan de meeste ooit bewoond zijn geweest. Ten noorden van ons bevond zich St. Catherines Island, ooit het thuis van enige duizenden Guale-indianen. Ten zuiden van St. Catherines lag Blackbeard Island, vernoemd naar de beroemde smokkelaar en piraat uit Savannah. Sommigen zijn ervan overtuigd dat zijn schatkist daar nog steeds begraven ligt. Ten zuiden van Sapelo Sound, de toegangspoort naar de Atlantische Oceaan en de ingang van de Intracoastal, lag Sapelo Island. Een natuurpark.

Aan de blik op Bones' gezicht te zien, was hij bezig afstand en tijd te berekenen. Hij wees naar de zee-engte. 'Als hij daar binnenkomt' – ik volgde zijn vinger in zuidelijke richting over de Intracoastal Waterway – 'zal hij scherp naar het zuiden sturen en de kustlijn volgen, maar als hij brandstof nodig heeft of passagiers moet oppikken, zal hij landinwaarts gaan.'

'Hoe komen we daarachter?'

Weer een glimlach. 'Plaatselijke kennis.'

Waterwegen die landinwaarts leiden, worden nauwkeurig in kaart gebracht. De scheiding tussen land en zee wordt letterlijk met satellieten gemeten en er worden duizenden uren in gestoken om schepen van de beste en recentste gegevens te voorzien. Maar rivieren zijn niet statisch. Of het nou het gevolg is van orkanen, of gewoon een kwestie van tijd, de zandbanken en dieptes veranderen constant, wat kapiteins nogal eens problemen oplevert. Daarom staat er op elke kaart een waarschuwing als: *Onbekenden kunnen het best plaatselijke informatie opvragen voordat ze deze wateren bevaren. Of: Verborgene obstakels – plaatselijke kennis vereist.*

Plaatselijke kennis wijst op wat de plaatselijke bewoners je uit ervaring kunnen vertellen over de huidige toestand van de waterwegen. En maar een enkeling daarvan heeft ooit op een kaart gekeken.

Bones zei: 'Het moeten er een stuk of tien zijn. In de leeftijd van negen tot twaalf. Inclusief twee paar broertjes die van Zweden naar Zwitserland zijn gebracht. Blond haar. Blanke

huid. De mensensmokkelaars hebben software geschreven die de social media van hun ouders heeft gefilterd.’

Er trok een blik vol walging over zijn gezicht. ‘De veiling is gisteren gesloten. Tien dagen en honderddertig timeslots.’

‘Dat is een hoop geld.’

Bones knikte. ‘De Sonshine is tachtig meter lang en ze komen ten oosten van Savannah aan boord. Vier dekken boven de waterlijn. Drie eronder. Alles wat je je maar kunt bedenken, bevindt zich daar aan boord. Sauna’s. Massagesalons. Een zwembad. Bars. Een paar jacuzzi’s. Verscheidene eetzaal. Dansvloeren. Fitnessruimtes. Suites. En onderkomens voor veertig bemanningsleden.’ Bones schudde zijn hoofd. ‘Het is een drijvende nachtmerrie. En een citadel.’

‘Het is een drijvende honderd miljoen dollar.’

Bones vervolgde: ‘Hij vaart in zuidelijke richting langs de kust en slaat dan net ten noorden van Cumberland landinwaarts af, waar ze de eerste klanten aan boord nemen, met een helikopter of met een zesendertig voets Intrepid. En om je voor te zijn... vier Mercury Verado’s van vierhonderd pk per stuk.’

We bestudeerden een uur lang het water. Bespraken de mogelijkheden. Wat als hij hierheen kwam? Wat als hij de andere kant op ging? Uiteindelijk, tegen twee uur ’s nachts, keerden we terug naar het visserskamp, waar Bones een paar eieren bakte en ik een rondje door zijn huis met twee slaapkamers maakte, waar ik geen enkele decoratie tegenkwam. Op één kleine foto na. Zwart-wit. Twee jongens in een bootje op het water. De een met een werpnet in zijn handen. De ander met zijn hand op de gashendel van de buitenboordmotor.

‘Kom je hier vaak?’

Hij schudde zijn hoofd, maar hield zijn blik op de pan gericht. ‘Nee.’

Ik kende Bones al meer dan vijftientig jaar en toch had ik nog nooit iets over een huis langs de kust gehoord. En hij had ook niet verteld dat hij hier was opgegroeid. ‘Is dit al lang van jou?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Al voordat ik jou vond.’

Bones’ onwil om erover te praten vond ik wat vreemd, maar ik drong niet aan. Het was al laat en hij zou praten als en wanneer hij wilde. We aten onze eieren op, ik waste af en Bones liep naar de deur. Terwijl hij die achter zich dichttrok, zei hij: ‘Zorg dat je wat slaap krijgt. Morgen gaan we’ – hij grinnikte – ‘ons onder de mensen begeven.’

Ik wist dat ‘ons onder de mensen begeven’ een code was voor inlichtingen verzamelen, maar ik vroeg hoe dan ook verder. ‘Waar zoek je naar?’

Hij glimlachte. ‘Plaatselijke kennis.’

2

Colorado, 72 uur eerder

De vroege ochtend voelde koud en ijl aan en ik ademde al zwaar voordat we zelfs maar een voet op het pad hadden gezet. Gunner sprong voor ons uit en stuiterde van rotsblok naar rotsblok. Ik moest moeite doen om de ene voet voor de andere te zetten. Op bevel van Summer had Gunner me al vroeg wakker gemaakt. Ze stonden allebei niet toe dat ik dik en lui zou worden, en het excuus dat ik in mijn rug was geschoten, had geen enkel effect op hen.

We hadden al een dikke driehonderd meter geklommen, met nog duizend te gaan, toen ik het gevecht eindelijk opgaf, een kwartslag naar rechts draaide, me op mijn knieën liet zakken en overgaf. Gunner ging met kwispelende staart zitten. Hij was duidelijk geamuseerd, maar wachtte geduldig af, blijkbaar onaangedaan door de geluiden die uit mijn binnenste opklonken. Echter niet lang, want een paar momenten later stond hij op, liep om me heen en keek naar de smerige bende die ik had veroorzaakt. Het leek erop dat hij mijn gezicht wilde likken, maar zich bedacht, waarop hij zich omdraaide en op een drafje verder liep.

Ik kwam overeind, dwong mijn ene voet om zich voor de andere te zetten en dacht terug aan de tijd die achter me lag.

Mijn herstel was niet bepaald spoedig verlopen. Er was een halfjaar verstreken sinds de broer van Bones zijn mensen naar Freetown had gestuurd om dat op te blazen en daarna iemand had ingehuurd om mij met mijn eigen kruisboog in mijn rug te schieten. In die tijd had mijn lichaam tegen de infectie ge-

vochten die me had geteisterd sinds ik in die grot mijn wond had dichtgeschroeid. Hoewel ik uiterlijk oppervlakkig gezien weer redelijk was opgeknapt, op een enigszins mank been en een litteken op mijn buik na, waardoor ik een beetje op de klokkenluider van de Notre Dame leek, wist ik dat ik vanbinnen nog niet de oude was. Ik had niet veel energie en nog minder kracht. Uitputting was mijn ongewenste metgezel geworden. Tijdens mijn herstel voerde Summer me, ze hielp me met mijn revalidatie, de strekoefeningen en ze hielp me op gang wanneer ik daar helemaal geen zin in had. Ze begon met een wandelingetje de gang uit. Daarna de hoofdstraat uit. En toen twee keer heen en weer. Daarna een kilometer. Je begrijpt het wel. De afgelopen paar dagen had ik haar al een paar keer naar het Eagle's Nest zien kijken. Een dikke duizend meter boven ons. Het pad ernaartoe lonkte. Ik wist dat het pijn zou doen.

Om eerlijk te zijn was de fysieke pijn niet wat me afschrikte. Ik had al zo vaak pijn geleden. En dat zou waarschijnlijk nog wel vaker gebeuren. Het hoorde bij het werk. Maar met dat de weken voorbijgleden, merkte ik bij mezelf dat iets me deed aarzelen om weer aan de slag te gaan. Mijn probleem was niet zozeer mijn lichaam, maar meer mijn hart. En dan heb ik het niet over die spier in het midden van mijn borstkas. Ik heb het over de plek waar mijn liefde huist, en – net zo belangrijk – mijn hoop. Voor mij zit die ergens achter mijn navel. Op de plek waar je vlinders in je buik voelt. Misschien heeft de pijn van de kruisboog dat plekje geschampt toen het ding dwars door me heen ging. Waardoor het is gaan lekken. Mijn probleem werd nog versterkt door het feit dat ik ruim de tijd had gehad om te navelstaren en over mijn problemen na te denken – een luxe die ik nooit eerder had gehad.

Heel Freetown – en dan bedoel ik echt iedereen – had de rode loper uitgerold om ervoor te zorgen dat ik weer gezond zou worden. Hun aandacht was helemaal op mij gericht.

‘Wat heb je nodig?’

‘Waarmee kan ik je helpen?’

‘Is er iets wat ik kan doen?’

‘Hoe voel je je?’

Dat waren de eerste vragen die iedereen stelde en ze waren allemaal goedbedoeld. Geweldig. Ik wil die vragen niet wegwuiven. Maar toch hadden ze gevolgen die ik nooit had verwacht. Die continue aandacht had een bepaald effect op mij; het gaf me de tijd om aan mezelf te denken en aan wat ik nodig had. En was ik echt bereid om dit allemaal nog eens mee te maken? Ik geloof niet dat ik mezelf die vraag ooit eerder had gesteld.

De afgelopen vijftien jaar had ik de pijn over de afwezigheid van Marie weggeslikt en er toen mee leren omgaan door de fictie van David Bishop. Maar nu, voor het eerst in mijn leven, keek Murphy Shepherd in de spiegel en zei hij tegen David Bishop dat hij zijn kop moest houden. Om geen woord meer te schrijven. *Doe dat je hart niet aan. Het is te pijnlijk.* Wanneer ik de moed bij elkaar wist te schrapen om een pen op te pakken, merkte ik dat mijn emmer van hoop leeg was en er geen woord op papier verscheen. Ik weet net zo goed als ieder ander dat hoop ons voedt. Het is de valuta van de mensheid. De brandstof voor de ziel. Zonder dat kwijnen we weg en gaan we dood.

Ik had een dubbel probleem. Ten eerste, zelfs al zou ik in topconditie zijn, kon ik de mensen van wie ik hield niet beschermen. De gebeurtenissen van een halfjaar geleden waren daar het bewijs van. En ten tweede was er altijd *nog één*. Ondanks dat ik me al zo veel jaar volledig had ingezet om de verlorenen te redden, had ik de voortwoekerende kanker geen halt weten toe te roepen. Het kwaad was er niet minder op geworden. Sommige mensen zullen mijn verlangen om echt een verschil te maken idealistisch vinden. Ik niet. Wat ik doe, doe ik niet voor de reacties die het teweegbrengt. Het is geen spelletje. Het is een loopgravenoorlog. Maar ergens, om de een of andere reden, moest ik weten dat alles wat ik overhoopgehaald had, effect had op de jongens in die andere loopgraven. Het effect van deze oorlog op mij kon je niet over het hoofd zien. Ik liep er mank van. Maar hoe zat het met *hen*?

Bones had geduld gehad. En ik? Niet echt. Summer zou me hoe dan ook accepteren.

Gunner keek me aan met een blik die zo veel zei als: *Wat is je probleem, ouwe vent?*

Om kort te zijn: ik was mezelf nog niet. Ik was blij dat ik nog leefde, maar was nog lang niet de oude. Dat zou nog wel wat tijd kunnen kosten. Ik had alle wilskracht en energie gebruikt om in die grot in leven te blijven. Toen ze me vonden, balanceerde ik al op het randje. De krachten die me omlaagtrokken, waren sterker dan ik. En toen voelde ik hoe iets me omhoogtrok. Stemmen. Tranen. En daarna keerde het duister terug. Gezang trok me echter terug naar de oppervlakte. Het getouwtrek duurde wekenlang. Ik had hier niet meer moeten zijn. Maar de liefde had overwonnen. Dat is het enige wat ik je kan vertellen.

Wat het er alleen maar moeilijker op maakte om opnieuw te beginnen.

De waarheid was, dat ik aan het uitstellen was. Mijn excuses wonnen het van mijn zweet. Ik sliep uit en ik trainde niet. Of maar half. De zonsopgang zag me naar de berg zitten staren, in plaats van hem te beklimmen. Ik zat vaak maar wat met mijn vork in mijn eten te prikken, in plaats van dat ik mijn bord leegat omdat ik de calorieën hard nodig had om mijn kwijtgeraakte spiermassa aan te vullen. Waar honderd keer opdrukken ooit normale routine was, was dertig keer nu de norm.

Voor het eerst in mijn leven deed ik niet datgene waarvan ik wist dat ik het zou moeten doen. En Summer merkte het verschil op. Mijn lakse houding was gevaarlijk, omdat de jongens in de andere loopgraven wél deden wat ze moesten doen.

Bewust of onbewust, ik wilde ermee stoppen. Toen ik mezelf afvroeg waarom, lag de reden nogal voor de hand. Ook al was Freetown een succes, zagen we al die stralende gezichten op straat en de glimmende ogen in het Planetarium van Bones, en ook al stonden er op mijn rug zo veel namen getatoeëerd van kinderen en jongeren die nu wisten wat vrijheid was, ik herinnerde me nog het meest de pijn; de beelden die ik zag wanneer

ik mijn ogen dichtdeed, waren beelden van verschrikkingen, van gebroken harten, van pijn.

Misschien had Bones wel hetzelfde gevoeld na tien jaar dit werk te hebben gedaan en wellicht was dat ook de reden waarom hij mij had gevonden. Misschien had Bones ervoor gekozen om mij te rekruteren, te trainen en me daarna te begeleiden omdat hij dit leven niet meer aankon. Als je niet van dit leven dat wij leiden hebt geproefd, komt het surreëel over. Onnatuurlijk. We reizen heel de planeet over terwijl we op een volgend telefoontje wachten. We slapen met onze kleren naast ons. Onze telefoon staat nooit uit. We zijn er altijd op voorbereid om à la minute op het vliegtuig te stappen. En we weten nooit of we wel zullen terugkeren. We worden vierentwintig uur per dag geconfronteerd met de vraag ‘wat als?’.

Wat mijn probleem ook mocht zijn, ik kon mezelf niet fixen. Summer was zich daar nog meer van bewust dan ikzelf. En ik stond op het punt om daarachter te komen.

Tijdens mijn herstel had Freetown zichzelf bij elkaar geraapt. Was zelfs sterker geworden. Ons bestuur bestond uit diverse ouders van de kinderen die we hadden gered. Van directeuren tot wetenschappers, afkomstig uit plaatsen van New York tot Los Angeles, ze waren in staat om buiten de bestaande kaders te denken en hadden ook de middelen om dat te doen. En ze waren ook nog eens gemotiveerd, omdat ze wisten hoe het voelt om hulpeloos te moeten afwachten tot de telefoon een keer overgaat.

Op het moment dat ik uit mijn coma ontwaakte, bevond Freetown zich in een enorme renovatie. De geluiden van bouwprojecten, hamers en graafmachines galmden door mijn kamer. Het zwarte litteken van de explosie was verwijderd en er werd een nieuw gebouw opgetrokken. De afgelopen jaren hadden we ons gedeisd gehouden door onszelf voor te doen als een privé-afkickcentrum voor verslaafden. En dat was gedeeltelijk waar. We hadden niemand ook maar iets verteld over degenen voor wie we zorgden. We lieten nooit iets los van de verhalen hier.

Dat creëerde een cocon van stilzwijgen, waar we veel waarde aan hechtten. In feite was dat essentieel voor wie we zijn. We praten over niemand.

Dat veranderde met Casey. Toen haar boek in elke bestsellerlijst stond en er filmrechten in beeld kwamen, deden we ons best om niet alleen haar te beschermen, maar ook de rest. Ik moet toegeven dat dat met elk verkocht boek lastiger werd, omdat de mensen meer wilden weten. Ze waren natuurlijk nieuwsgierig. Met dat de tijd verstreek, werd het steeds moeilijker om die cocon van stilte gesloten te houden, waardoor ik me afvroeg of we niet ergens anders eenzelfde cocon moesten zien te verwezenlijken die we voor iedereen verborgen zouden houden.

Toen de bom afging, woonden er drieënzestig geredde meisjes en vrouwen in Freetown. Tel daar nog eens de ouders of broertjes en zusjes bij op die met hen waren meegekomen, en dan kwam dat getal al snel op enkele honderden mensen, die gedeeltelijk waren ondergebracht in meer dan veertig huisjes die tegen de berg aan waren gebouwd. Om voor al die mensen te zorgen, hebben we meer dan tweehonderd mensen in dienst, van counselors tot beveiligingsmensen en van tuinmannen tot ijsverkopers en medewerkers van de dierenwinkel. Ons bestuur zorgt voor donaties van over heel de wereld en als gevolg daarvan is ons ziekenhuis erg gewild voor neonatale zorg, om het maar niet te hebben over herstel van verslavingen en trauma's. De meesten van onze meisjes blijven minstens twee jaar bij ons, waarin ze – wanneer ze genoeg zijn hersteld – meehelpen waar dat nodig is. Veel van hen werken in het ziekenhuis. Sommigen geven les op het schooltje. Anderen scheppen ijsjes. En weer anderen verzorgen dieren. We proberen hun talenten te ontplooien in de richting die ze graag willen. Van kunst tot een opleiding voor verpleegkundige, of visagiste, modeontwerpster of het afmaken van hun middelbare school.

Een van de stempels die Angel op Freetown had gedrukt, was het opzetten van een aantal winkeltjes aan Main Street, waar zelfontworpen kleding, sieraden en schoenen werden verkocht.

Als iemand ideeën had en wij konden helpen om ze te realiseren, deden we dat. Momenteel gingen de onlineverkopen door het dak en de laatste keer dat ik ze had geteld, had Angel meer dan tien meiden in dienst, van wie er heel wat online bezig waren met een opleiding.

Jongens en meisjes die slachtoffer zijn geworden van mensenhandel, hebben maar een heel klein wereldje. De wanhoop van hun omstandigheden verbrijzelt elk sprankje hoop dat ze ooit kunnen ontsnappen, zowel fysiek als emotioneel, aan de gevangenis waarin ze leven. Ze staan zichzelf niet toe om verder te denken, omdat dat te pijnlijk is. Wanneer ze bij ons terechtkomen, proberen we de muren van hun gevangenis af te breken en hun een reden te geven om niet alleen verder te denken, maar ook een duidelijk beeld te krijgen van de wereld waarin die gevangenis zich bevindt. Het is onze ervaring dat veel vrouwen die zijn verhandeld, geloven dat ze niet mooi zijn. Door de manier waarop ze worden behandeld – onmenselijk, minder goed dan dieren – krijgen ze niet alleen het idee dat ze niet mooi zijn, maar ook dat ze dat voor de rest van hun leven kunnen vergeten. Dus waarom zouden ze zich met mode bezighouden? Ze zijn ervan overtuigd dat ze wegwerpobjecten zijn, afzichtelijke wezens, dus waarom zouden ze zich leuk aankleden? De emotionele oorlogsvoering gaat diep.

Angel kwam met het idee om mode te ontwerpen en het concept bleek aan te slaan. Meisjes begonnen kleurige dingen te dragen. Felle kleuren. Ze maakten sjaaltjes, jurken en ontwierpen zelfs schoenen. Alles was mogelijk. En hun creaties vulden de winkels aan Main Street. Ze konden elke dag van de week gaan shoppen – alles was gratis – en ze konden elk kledingstuk altijd terugbrengen, zonder dat er vragen werden gesteld. Er spoelde een golf van schoonheid door Freetown heen en Bones wist daar heel wat van op de gevoelige plaat vast te leggen.

Veel van deze vrouwen hebben tatoeages. De meesten tegen hun wil. Een aantal had een barcode gekregen, zoals op de producten in een supermarkt, die je bestempelde als eigendom – een

constante herinnering aan het feit dat ze je elk moment kunnen afdanken. De meesten probeerden de tatoeages te verbergen, dus haalden wij iemand binnen die gespecialiseerd was in het verwijderen van tatoeages, waarna er opeens blote schouders, halzen en glimlachjes verschenen. Sommige meisjes wilden zelfs aan het werk als assistente van de specialist.

Het verwijderen van die schandvlek en hun nieuwe, fleurige ontwerpen, veroorzaakten nog iets onverwachts. Meisjes besloten dat ze zich niet langer verborgen wilden houden, niet langer binnen wilden blijven. Ze wilden gezien worden. Door elkaar. Hun littekens waren niet langer symbolen van schaamte, maar een teken dat ze hun beproevingen hadden weten te overleven. *Ik heb het gered. Ik leef nog.* Kinnen die ooit op hun borst hingen, waren nu fier opgeheven. Ogen die de grond voor hun voeten afstruinden, keken nu vooruit. We weten niet precies wat die verandering heeft aangezwengeld, maar op een avond wist Summer de meisjes zover te krijgen dat ze begonnen te dansen. Na drie uur waren ze helemaal bezweet en lachten ze zo hard, dat hun buik er pijn van deed. Daarna konden ze elke avond danslessen volgen. Van de *electric slide* tot de macarena en van ballroom tot Broadway, ze konden er niet genoeg van krijgen. Iedereen wilde met Clay dansen, die kwam opdagen in een rolstoel met een zuurstoffles achterop. De interactie deed wonderen als het ging om zijn herstel en hij knapte zienderogen op. Inmiddels had hij de rolstoel bij het grofvuil gezet en ademde hij niet alleen zelfstandig, maar moest hij door de inspanning van het dansen zelfs het zweet van zijn voorhoofd vegen.

En elke avond verscheen hij in zijn nieuwe rokkostuum, zo eentje met zo'n pinguïnstartaar – omdat zijn oude in de explosie verloren was gegaan – met een stapeltje zakdoeken in zijn zak. Hij gaf er dan eentje aan elke danspartner en hij danste doelbewust met elk meisje. Het duurde niet lang tot elke vrouw in Freetown maar één ding wilde: een van Clay's zakdoeken.

Ik stond in de schaduwen en keek toe terwijl een zwarte man van over de tachtig het hart van deze meisjes wist te bereiken,

waarschijnlijk zonder dat hij zich dat echt realiseerde. Clay was de gentleman op wie ze hadden gehoopt, maar die ze nooit hadden gekend. Hij behandelde hen als dames van onschatbare waarde. Hij liet hun merken dat ze een sprookje waardig waren. En het gevolg daarvan was dat veel van deze meisjes door hem weer mannen leerden vertrouwen. De eerste avond dat hij in rokkostuum kwam opdagen, zette Summer *Staying Alive* op. En zodra Clay dat hoorde, stapte hij zo trots als een pauw, en met alle charisma en charme van een gevangene die meer dan zestig jaar lang achter de tralies had doorgebracht, de dansvloer op. Mooi om te zien.

Gezien hun danservaring vroegen enkelen van de meisjes aan Summer om hen te helpen een Broadway-show op te zetten. En dus is Summer nu een paar avonden per week druk bezig met choreografie.

En nee, ik had nooit durven dromen dat Freetown zou worden wat het nu is. Al vroeg in mijn training leerde Bones me dat een graankorrel, wanneer die op de aarde valt, in zijn eentje sterft. Maar als hij begraven wordt, water krijgt en bemest wordt, komen er wortels aan, reikt hij omhoog naar de zon, bloeit op en brengt vrucht voort. En wat opkomt, is nooit hetzelfde als wat er is begraven. Het vermeerdert zich exponentieel.

De bewoners van Freetown hoeven nergens voor te betalen. Alles is gratis. Ze hebben het verdiend. Wel duizend keer. Maar het is niet makkelijk om hier te komen. De voorwaarde om binnen te komen, is slavernij – het bezit van iemand anders zijn geweest.

Tot ongeveer een halfjaar geleden kende iedereen hier me als de vent die de deur heeft ingetrapt. Meer niet. Gewoon een van de medewerkers. Om dat zo te houden, hield ik me gedeisd. Dat doe ik nog steeds. Tenminste, dat probeer ik. Sinds mijn herstel – of beter gezegd, nadat Summer me bij het randje van de dood had weggesleept en me had opgelapt – zien ze me als die vent met een hoodie aan, die over Main Street hobbelt, op een bankje in het park zit en oolongthee drinkt. De meeste

middagen verlaat ik ons huis en loop mank naar mijn bankje, waarvandaan ik onbelemmerd zicht heb op de dierenwinkel, de kledingwinkel en de kapsalon. Ik voer de duiven en word op mijn beurt weer gevoed door de glimlach op de gezichten van de meisjes die op skateboards, steps, fietsen of sportschoenen voorbijkomen. Om eerlijk te zijn, vormt Gunner een veel grotere attractie dan ik. Zijn vermogen om bewonderaars en buikkrabbelaars aan te trekken is enorm. En hoewel ik van al die glimlachende gezichten geniet, kom ik hier voor iets anders. Iets wat je niet kunt aanraken. Het is het universele geluid van de vrijheid. Gelach. De meeste dagen eechoot dat van de ene kant van het dorp naar de andere.

Mijn waarschijnlijk favoriete bezigheid dient zich pas aan wanneer het donker wordt. Dan schuifel ik naar het Planetarium en parkeer mezelf met een zak popcorn tegen een van de muren en kijk naar de meisjes, als ze naar binnen lopen en later weer het gebouw verlaten. Het is het ene pyjamafestje na het andere. Donzen slippers, kussens, zachte dekens – ze komen om de nieuwste foto's van Bones te zien. En door Eddies gezichtsherkenningsoftware wordt hun gezicht 'gelezen' zodra ze binnenkomen, zodat het programma extra foto's van hen toont. De meeste meisjes hebben geen foto's van de tijd voordat ze hier arriveerden. Niet van hun kindertijd. Niet van hun examenfeest. Niet van hun diploma-uireiking. Niks. Er waren er maar weinig die hoe dan ook een foto van zichzelf hadden. Bones had daar verandering in gebracht. Hij documenteerde de mooie momenten van het leven en hij wist precies wanneer hij moest afdrukken. Dat talent leidde tot verzoeken om les in fotografie te geven. Dus dat deed Bones nu twee keer per week aan een stuk of tien meiden. Hij kocht voor hen allemaal een camera en leerde hun hoe ze ermee moesten omgaan. En elke vrijdagavond, wanneer Bones de nieuwste Freetown-foto's toonde, waren de meeste daarvan door zijn leerlingen genomen.

Het fotograferen had onvoorziene gevolgen. Nadat ze deze momenten van onvervalst geluk, gelach, verwondering en

schoonheid hadden gezien die in het Planetarium werden ge-projecteerd, wilden steeds meer meisjes op de foto worden gezet. Ze hadden zo lang in het verborgene geleefd, dat ze nu wilden worden gezien. In kleur. En nu het vrouwenteam van Bones de foto's maakte, voelden ze zich vrij om plaatjes te schieten die hijzelf nooit zou hebben geschoten. Op een natuurlijke en geleidelijke wijze worden er op vrijdagavond nu ook foto's van littekens getoond die waren veroorzaakt door naalden, vuisten, scheermesjes en gedwongen keizersnedes. Een grote hit, altijd begeleid door een uitbundig applaus, waren de voor-en-nafoto's, van beschadigde tanden die waren gerepareerd, ogen die waren rechtgezet, tatoeages die waren verwijderd. En dan had je nog de totale make-overs, die staande ovaties teweegbrachten. Het is niet zo dat hun originele lichaam niet goed genoeg was. Dat was het wel. Maar voor de bewoonsters van Freetown was hun make-over een soort lange neus naar hun verleden. Een opstand tegen hun geschiedenis. De transformaties waren verbazingwekkend. En wat al net zo ongelofelijk was, was dat Bones door zijn cursus fotografie herinneringen opriep en in ere herstelde.

Ieder meisje dat aan onze zorg was toevertrouwd, was Freetown binnengekomen met een stuk schaamte. Dat gold voor iedereen. Die schaamte was er door iemand anders in gestopt en als een deken om hen heen gewikkeld. En niet alleen dat, het was ook hun identiteit geworden. Maar of dat nou op natuurlijke wijze plaatsvond, of dat ze daarbij door anderen werden geholpen, het leven in Freetown gaf voor die deken iets anders in de plaats. Iets wat paste. Iets wat ze wilden dragen. Iets wat zei: 'Ik ben mooi. Ik ben uniek. En ik ben kostbaar.'

Terwijl ik daar op mijn bankje in het park aan Main Street zat en naar het gelach luisterde, hield ik mijn ogen open voor dat onverwachte moment dat een van onze meisjes doelbewust haar vossen van schaamte van zich afschudde, om zich in plaats daarvan te bekleden met schoonheid. Met een nieuwe identiteit. Ik had al heel wat keren gezien hoe meisjes een van onze kledingzaken binnenliepen en met een stapel oude kleren in hun

handen weer naar buiten kwamen en naar het kampvuur gingen dat we vierentwintig uur per dag brandend hielden, waarna ze arm in arm toekeken hoe hun oude ik in vlammen opging en hun nieuwe ik wegliep. Ik wil niet beweren dat nieuwe kleren aantrekken de verschrikkingen binnen in hen uitwisten. Daar is tijd voor nodig. Voor sommigen meer dan voor anderen. Maar dit maakte wel deel uit van het proces. En het gaf hun hoop.

Toen de meisjes en ook ik in Freetown arriveerden, werden onze harten en zielen bij elkaar gehouden door touwtjes, plakband en lijm. We waren niet meer dan wat lapwerk van allemaal losse stukjes. Zoals een trui met een los draadje, waaraan je maar hoeft te trekken om heel de trui te laten verdwijnen. We kwamen hier allemaal binnen met één enkele behoefte: om gekend te worden. Ik dacht altijd dat die behoefte daar stopte. Repareer het gat en je hebt de persoon gefikst. Fout. Wat ik langs de straten van Freetown zag gebeuren, van mode en dans tot fotografie, overtuigde me ervan dat er één diepere behoefte is.

Weten dat je door iemand wordt geaccepteerd, ondanks dat die persoon je vanbinnen en vanbuiten kent.

Misschien is dat pas echte redding.

3

Door een samenloop van geografische eigenaardigheden waarvan ik niet durf te beweren dat ik ze begrijp, dook er vlak bij de Spellman Bluff een zandbank op, op de kruising van drie kleine zijrivieren en een grotere arm van de Blackbeard Creek. De zandbank was een kleine kilometer lang en 's zaterdags rond lunchtijd was het er druk – mensen, honden en kolenvuurtjes. Meer dan honderd boten waren met hun boeg het strand op gevaren of lagen vlakbij voor anker, en bijna driehonderd mensen in verschillende stadia van laveloosheid, droegen zwemkleding die waarschijnlijk ooit had gepast en nog meer mensen waarbij dat duidelijk nooit het geval was geweest. Twee boten – eentje was een ponton en de andere een platte skiff – waren uitgerust met geluidsinstallaties die groot genoeg waren om een klein popconcert te faciliteren. Ze lagen niet zo ver bij elkaar vandaan en daarom was er een decibellenoorlog tussen twee muziekmaken uitgebroken. De skiff was van een Buffet-fan die kennelijk Margaritaville aan de man probeerde te brengen en de eigenaar schreeuwde iets over dat het niet zijn schuld was. De eigenaar van het ponton stond over een blender heen gebogen en maakte margarita's, terwijl hij op de muziek van Zac Brown danste. De oorverdovende mix van de twee was niet bepaald een streling voor het oor, maar ik vermoedde dat geen van beide eigenaren dat hoorde.

Bones en ik verlieten de steiger bij zijn hut langs de rivier in een kleine, aluminium jonboot, die een meter of vier lang was en waarachter een buitenboordmotor van twintig pk hing. We zouden niet opvallen met onze badslippers, verbleekte, afgeknipte spijkerbroeken en T-shirts. Op dat van mij stond de

aankondiging van een wereldtournee van Hank jr. uit de jaren tachtig en Bones hield het op een Aerosmith-concert van een jaar of tien geleden. Op mijn pet stond 'I pee in pools' en Bones was een wandelende John Deere-reclame. Om het plaatje compleet te maken, hield Bones de gashendel met één hand vast, terwijl hij in de andere een Busch-biertje hield, dat een sterk contrast vormde met mijn Pabst Blue Ribbon. Toen we in de rij voor de kassa van het tankstation stonden en Bones me had gevraagd waarom, antwoordde ik eenvoudigweg met: 'Wanneer je in Rome bent...'

Op het moment dat we op het strand kwamen, omgeven door rode, witte en blauwe blikjes, proostte Bones op mijn beslissing en zei: 'Welkom op de Redneck Rivière.'

We vouwden onze strandstoelen open, zetten onze koelbox tussen ons in, tikten onze pet iets naar achteren en probeerden zo min mogelijk op te vallen. Onze aanname was dat grote jachten die New York verlieten en naar het zuiden voeren, normaal gesproken gingen tanken zodra ze de Intracoastal bereikten. Dat is niet meer dan logisch. Vooral als je een 'vleeshandelaar' bent en je van plan bent om betalende gasten aan boord te nemen. Je weet namelijk nooit of je plan A misschien moet loslaten en de zee op moet vluchten. Of het hele gebeuren in de brand moet steken om alle bewijzen uit te wissen.

De eerste drie uren werden opgevuld met diverse footballwedstrijden tussen verscheidene niet al te mobiele quarterbacks met goed geïsoleerde sixpacks en een paar vrouwen met minimalistische bikini's die eruitzagen alsof ze een complete bank konden optillen terwijl hun vent er nog op zat. De dames wonnen twee keer. De mannen één keer. Het football werd gevolgd door een spelletje *waffle ball*, dat abrupt eindigde toen een loslopende hond achter de bal aan ging en hem kapotbeet.

Laat in de middag was de zandbank door het opkomende tij tot de helft van zijn oorspronkelijke grootte gekrompen. Maar tegen de tijd dat het begon te schemeren, was hij weer gegroeid. Ik was het zat om in de zon te zitten bakken en het drinkwater

waarmee we onze bierblikjes hadden gevuld, kwam me de oren uit, maar op dat moment galmde er een nieuw geluid over het moeras. Het was een diep, grommend geluid dat leek te resoneren achter het voor de derde keer gedraaide *Free Bird* dat van de pontonboot schalde. Omdat men op de platte skiff door het bier heen was, was die terug naar het dorp gevaaren.

Het gedempte gebulder van grote motoren kwam dichterbij, draaide naar het zuidwesten en een zwarte, met Kevlar versterkte carbonfiber romp kwam in zicht. Bones keek er over zijn Costa heen naar. Het duurde niet lang tot ik besepte dat ik die boot – of eentje die erop leek – al vaker had gezien.

Toen Summer zich vrijwillig als lokaas had opgegeven, om in de Keys Angel terug te vinden, was ze opgepikt door een mensenhandelaar in een bloedsnelle custom raceboot die in samenwerking met Mercedes was gebouwd. Die modellen waren de crème de la crème van boten in deze klasse. De 515 Project ONE was meer dan vijftig voet lang, bijna tien voet breed en stamde af van de rumrunners uit de tijd van de grote drooglegging. Omdat ik er eentje achterna had gezeten, wist ik wat hij in huis heeft. Ze werden in eerste instantie gebruikt om rum en drugs mee te smokkelen, maar werden daarna populair bij de offshoreracers van de eilanden tot het continent. Dit soort boten hebben een diepe V-vorm, waardoor ze goed tegen wat ruiger water kunnen. Deze specifieke versie was van boeg tot achtersteven custom gebouwd, woog betrekkelijk weinig en werd voortgestuwd door twee Mercury-racemotoren die per stuk dertienhonderdvijftig pk leverden. Wanneer er racebrandstof werd gebruikt, steeg dat zelfs tot een totaal van eenendertighonderd pk's en dat bracht de topsnelheid van de boot op tweehonderdvijfentwintig kilometer per uur, wat zo'n honderdvijfentwintig knopen is. Een raket in het water dus. Vanaf Key West kon hij met vlak water binnen een uur in Cuba of Bimini zijn. Of nog erger, binnen twee uur heen en terug.

Ik keek naar de romp en voelde mijn hartslag versnellen. De twee getatoeëerde mannen die de boot bestuurden, stopten aan

het uiteinde van de zandbank en spraken enkele tieners aan. Het gesprek werd beëindigd, ze draaiden weg naar bakboord, in dit geval het oosten, en voeren op hun gemak naar het vissersdorp. Toen de boot bij ons vandaan draaide, konden we de naam lezen die op de achterkant was geschilderd: Daemon Deux. Oftewel: demonenboot nummer twee.

Ik voelde dat de haartjes in mijn nek recht overeind gingen staan.

Bones kwam omhoog uit zijn stoel, slenterde de zandbank over en raakte uiteindelijk met dezelfde tieners in gesprek. Een paar minuten later keerde hij terug. 'Ze vroegen naar het dichtstbijzijnde tankstation. Of beter gezegd, naar een bunkerboot.' Hij keek weer naar het dorp. 'Ik denk dat we ons antwoord hebben.'

We brachten de avond door met het inschatten van locaties en afstanden, en het berekenen van het tijdstip van onze aankomst en ons vertrek. Het probleem was niet of het mogelijk was. Want dat was het. De vraag was echter of het binnen de benodigde tijd zou lukken. En gezien het aantal jongens, die vrijwel zeker vol pillen zaten, zouden we er onze handen vol aan hebben. Letterlijk.

We vermoedden dat het tachtig meter lange jacht langs het strand van St. Catherines zou varen, daarna naar het westen zou draaien en dan de Sapelo Sound in zou gaan, waar hij gezien zijn diepgang niet het ondiepe water in de buurt van het gehucht kon riskeren. Aan de grond lopen zou hun toeschouwers opleveren en grotere boten om te worden losgetrokken, om het maar niet over de kustwacht te hebben. Nee, dat risico konden ze niet nemen.

In plaats daarvan zouden ze brandstof tanken op de Sapelo Sound zelf, nadat ze een hoge premie hadden betaald voor een tanker. Wat overigens niet ongewoon was voor een schip van die lengte. Wat wel ongewoon zou zijn, was het tijdstip, omdat we verwachtten dat dat na middernacht zou zijn, aangezien ze ongetwijfeld zo veel mogelijk onzichtbaar wilden blijven. Met de tanks weer vol zouden ze het anker lichten, onder dekking

van het duister verder naar het zuiden varen en dan hun eerste klanten aan boord nemen.

Natuurlijk waren dit allemaal maar aannames, maar wel goed onderbouwde aannames.

Het probleem met het aan boord gaan van een vleesschip om ontvoerde kinderen redden, is dat de eigenaren zeer gemotiveerd zijn om ons dat onmogelijk te maken. Om hun investering te beschermen, betalen ze niet al te frisse types om met wapens rond te lopen en op vreemden te schieten. Er is hoe dan ook al een zware bewaking, maar wanneer ze met andere schepen worden geconfronteerd, wordt dat code rood, omdat andere schepen mensen met zich meebrengen. En mits die mensen helemaal zijn doorgelicht en een aanzienlijk bedrag neertellen om aan boord te mogen, houden ze afstand. Daarom zou het niet wijs zijn om aan boord te gaan wanneer er werd getankt. Maar kort daarna? Misschien. We wilden dat de bemanningsleden zich op hun gemak zouden voelen. Dat ze wat rustten. Wat dronken. Dat ze op de komende weken zouden proosten en niet zo erg zouden opletten.

In de wetenschap dat de bemanning nog één nacht had voordat er twee weken aanbraken waarin ze de boel vierentwintig uur per dag in de gaten moesten houden, hoopten Bones en ik dat ze het er nog even van zouden nemen.

De enige uitzondering zou de kapitein zijn. Hij kreeg een vast salaris, maar extra inkomsten konden dat weleens vertienvoudigen. Hij wilde dat het schip zo winstgevend mogelijk zou zijn, dus we betwijfelden of hij achterover zou leunen. Zijn doel was bijtanken en wegwezen.

Maar op welk tijdstip zou dat gebeuren?

Bones en ik ronden ons verkenningstochtje af, voeren naar het dorp en meerden op ons dooie gemak aan bij de goorste van de twee steigers, waar de plaatselijke garnalen- en krabbenvissers al op hun gebruikelijke plek lagen. We bedachten dat als er ergens nieuws te vinden was, dat hier moest zijn.

We zochten een plekje aan de bar, bestelden een biertje en

luisterden naar de vier gesprekken om ons heen. Het was niet echt moeilijk om aan de nodige info te komen. Een zongebruinde, kettingrokende monteur van ergens in de veertig hing over een paar lege bierflesjes heen en deed geen moeite om zijn enthousiasme te verbergen.

‘Ja, dat zei ik. “Meen je dat nou?” Die gasten stonden strak van de spieren en zaten onder de tattoos, met hun gelikte boot en hun dure accent, dus ik boog me naar hen toe en zei het recht in hun gezicht. Weet je, ze moeten niet denken dat ze hier met me kunnen sollen. Dit is mijn dorp. Niemand solt met mij in mijn eigen dorp.’ Hij leegde zijn flesje en tikte op de bar voor een volgende, een verzoek waar de barman maar al te graag gehoor aan gaf. Het was duidelijk dat de eerste zes zijn tong wat hadden gesmeerd. Hij sloeg de helft van nummer zeven achterover en ging verder waar hij was gestopt. ‘En toen haalden ze die stapel geld tevoorschijn en begonnen Benjamin Franklins te tellen, en ik zei: “Ik ben je man.”’ Hij nam nog een slok, stak een sigaret op met de gloeiende peuk die hij net uit zijn mondhoek had geplukt en grijnsde. Met een trots gebaar, als van een man die zojuist de lotto had gewonnen, trok hij de stapel bankbiljetten uit zijn zak en wapperde ermee door de lucht. ‘Vijfentwintighonderd om een boot om twee uur vanacht bij te tanken? Met nog eens vijfentwintighonderd als ik er op tijd ben?’ Hij lachte hardop, leegde fles nummer zeven en sloeg met zijn hand op de bar. ‘Jongens, voor vijfduizend trek ik mijn mooiste pak aan en doe ik een rondedansje terwijl ik hun tank volgooi.’

Bones glimlachte, gooide een twintigje op de bar en fluisterde tegen mij: ‘Plaatselijke kennis.’

OM ZIJN VERLOREN VRIEND TE VINDEN, LAAT HIJ ER NEGENENEGENTIG ACHTER

Murphy Shepherd heeft een bijzondere baan: hij redt mensen die slachtoffer zijn geworden van mensenhandel. In deze duistere wereld zet hij alles op alles om de slachtoffers vrijheid en onderdak te bieden.

Nadat zijn laatste reddingsmissie hem bijna het leven kostte, verlangt hij naar een rustig bestaan met zijn vrouw Summer en zijn dochters. Maar als zijn beste vriend en mentor Bones melding krijgt van een schip met kinderen die gered moeten worden, wil Murphy ondanks zijn helende verwondingen mee.

Dan gebeurt het ondenkbare: Bones verdwijnt spoorloos. Al snel blijkt dat niemand minder dan Bones' tweelingbroer Frank achter zijn ontvoering zit. Murphy en zijn bondgenoten worden wederom op de proef gesteld en zullen alle zeilen moeten bijzetten om Bones te vinden en Frank te slim af te zijn.

Charles Martin is onder meer bekend van de romans *Ver van huis*, *Hemelwater* en *Over bergen heen*. De laatste werd in 2017 verfilmd. *De schreeuw van de hemel* is het derde deel in de serie over Murphy Shepherd.

